

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

L. Z.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2017, č.j. MV-166489-6/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2017, č.j. MV-166489-6/SO-2016, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 5. 2016, č.j. OAM-8659-49/DP-2015, kterým byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť nedoložila zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Žalovaná nezjistila dle § 3 správního řádu skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevypořádala žádnou odvolací námitku. Správní orgány dále porušily základní zásady činnosti správních orgánů, zejména § 2, § 3 a § 4 správního řádu a jejich rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Konkrétně namítala, že žalovaná nedostatečně a nesprávně vypořádala její odvolací námitku porušení § 3 správního řádu, když na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně nebylo možné žádost žalobkyně zamítnout.
4. Vytkla žalované také nesprávné posouzení odvolací námítky, že nedošlo k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti. Žalobkyně byla totiž přesvědčena, že v průběhu správního řízení předložila doklady o příjmech, které dostatečnou výši úhrnného příjmu osvědčovaly. Namítala, že správní orgány postupovaly nesprávně, když nepřihlédly k příjmům její dcery. Pokud považovaly předložené doklady za nedostatečné, měly žalobkyni náležitě vyzvat a poučit.
5. Dále namítala nepřezkoumatelnost a věcnou nesprávnost rozhodnutí z důvodu jeho nepřiměřenosti. Správní orgány se přiměřeností rozhodnutí zabývaly pouze povrchně a jejich závěry jsou v rozporu se spisovým materiálem. Žalobkyně přitom poskytla dostatečné množství podkladů svědčící o nepřiměřenosti rozhodnutí, zejména formou vyjádření účastníka řízení. Zdůraznila, že její manžel i dcera oprávněně pobývají na území České republiky. Shrнула, že správní orgány nezjišťovaly a nezohlednily veškeré relevantní okolnosti a nezkoumaly kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 4. 2017 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
9. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a zopakoval podstatné žalobní body. Zdůraznil, že žalobkyně nebyla přítěží pro Českou republiku, jelikož nepobírala žádné sociální dávky, jelikož ji finančně podporovala dcera.
10. Žalovaný se na ústní jednání nedostavil.

III.

Obsah správního spisu

11. Žalobkyně podala dne 14. 3. 2015 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně k žádosti přiložila potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 9. 2. 2015 podepsané společností LUKOS s.r.o., dle kterého průměrný měsíční příjem žalobkyně za říjen až prosinec roku 2014 byl 10.031,- Kč. Dále žalobkyně přiložila smlouvu o nájmu ze dne 2. 2. 2015, z níž vyplývá, že žalobkyně přenechala k bydlení byt nájemcům, mezi nimiž je i dcera žalobkyně, a ti žalobkyni hradí měsíčně částku 5.500,- Kč představující náklady spojené s užíváním nemovitosti.
12. Výzvou ze dne 21. 3. 2015 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti, mimo jiné k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Součástí výzvy bylo i obsáhlé poučení týkající se prokazování úhrnného měsíčního příjmu. Žalobkyně předložila dne 26. 3. 2015 potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti dcery žalobkyně ze dne 17. 3. 2015 a dne 21. 4. 2015 nedatovaný evidenční list pro výpočet úhrady za užívání bytové jednotky platný od 1. 1. 2014, z něhož vyplývá, že měsíční výše úhrady za užívání bytu tvoří částku 4.931,- Kč.
13. Výzvou ze dne 20. 8. 2015 byla žalobkyně opětovně vyzvána k odstranění vad žádosti spočívající v předložení dokladu prokazujícího příjem žalobkyně. Žalobkyně předložila k výzvě správního orgánu I. stupně dne 15. 9. 2015 kopii faktury za elektřinu, dle které byla žalobkyni předepsána měsíční záloha na elektřinu ve výši 330,- Kč, dále přehled mezd žalobkyně ze dne 14. 8. 2015 za období leden až červenec 2015, dle něhož čistá mzda žalobkyně za celou tuto dobu byla ve výši 70.110,- Kč.
14. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 22. 9. 2015 znovu vyzval žalobkyni k předložení dokladu prokazujícího příjem žalobkyně. Žalobkyně předložila smlouvu o nájmu ze dne 1. 10. 2015, z níž vyplývá, že žalobkyně přenechala k bydlení byt nájemcům, mezi nimiž je i dcera žalobkyně, a ti žalobkyni hradí měsíčně částku 3.000,- Kč představující náklady spojené s užíváním nemovitosti.
15. Správní orgán I. stupně vydal dne 24. 5. 2016 rozhodnutí pod č.j. OAM-8659-49/DP-2015, kterým dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť nedoložila zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve uvedl, že za společně posuzovanou osobu je třeba považovat manžela žalobkyně; tudíž za určující pro úhrnný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

měsíční příjem žalobkyně stanovil životní minimum ve výši 5.970,- Kč, tj. 3.140,- Kč za žalobkyni a 2.830,- Kč za manžela, a částky skutečných nákladů na bydlení ve výši 5.261,- Kč, tj. 4.931,- Kč dle evidenčního listu pro výpočet úhrady za užívání bytové jednotky a 330,- Kč dle předpisu záloh za elektřinu; tedy celkem 11.231,- Kč. Žalobkyně však doložila skutečný úhrnný měsíční příjem pouze ve výši 10.031,- Kč dle předloženého potvrzení společnosti LUKOS s.r.o. Uzavřel, že žalobkyně neprokázala úhrnný měsíční příjem, který by nebyl nižší než částka životního minima žalobkyně a jejího manžela a částka skutečných nákladů na bydlení. Za účelové, tj. s cílem zajištění dostatečné výše úhrnného měsíčního čistého příjmu, považoval předložení nájemní smlouvy uzavřené s dcerou žalobkyně, neboť žalobkyně předložila nejprve smlouvu, dle které jí dcera měla platit nájemné ve výši 5.500,- Kč; poté co byla vyzvána k doložení zdanění příjmu z nájmu, předložila žalobkyně jinou nájemní smlouvu taktéž uzavřenou s dcerou, kde již byla uvedena částka 3.000,-Kč představující toliko náklady za užívání bytu. Správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl, že na území České republiky pobývá manžel žalobkyně na základě povolení k dlouhodobému pobytu a jeho žádost o prodloužení pobytového oprávnění nebyla ke dni vydání tohoto rozhodnutí vyřízena. Rovněž zde pobývá dcera žalobkyně s manželem a dětmi. Uvedl, že žalobkyni byl povolen pobyt na území od 5. 12. 2007 a za tuto dobu si nemohla vytvořit takové společensko-kulturní návyky, které by bránily, i vzhledem k jejímu věku a době, kterou strávila v zemi původu, opětovnému zařazení do ruské společnosti. Poukázal na smysl předkládání úhrnného měsíčního příjmu, tj. ověření dostatku finančních prostředků k pobytu v České republice za účelem zabránění vzniku závislosti žadatelů na dávkách státní sociální podpory či pomoci v hmotné nouzi, z čehož dovedl přiměřenost svého rozhodnutí.

16. O odvolání žalobkyně, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodla žalovaná dne 7. 2. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 5. 2016 potvrdila. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se zcela ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně. K námitce žalobkyně konstatovala, že správní orgán opakovaně vyzýval žalobkyni k předložení dokladu prokazujícího příjem cizince dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně byla poučena, že jí doložené příjmy nejsou dostatečné, a neshledala tak porušení § 3 správního řádu. Žalovaná souhlasila, že rozhodnutí není nepřiměřené i když může mít dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, avšak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71 konstatovala, že nepřiměřeným zásahem může být až dlouhodobý zákaz pobytu.

IV.

Posouzení žaloby

17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)).
18. Žaloba je důvodná.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

20. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
21. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
22. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
23. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 3 140 Kč.
26. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o životním a existenčním minimu částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně 2 830 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem.
27. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu společně se pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu^{2a}); za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. Žalobkyně předně namítala, že předloženými doklady prokázala požadovaný úhrnný měsíční příjem a že správní orgány měly přihlédnout i k příjmům její dcery. Soud nejprve uvádí, že cizinec je v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu povinen doložit svůj měsíční úhrnný příjem, který musí být vyšší než součet částky životního minima cizince a případně částky životního minima s ním společně posuzovaných osob a částky tvořící náklady na bydlení cizince a s ním společně posuzovaných osob určené dle příslušné vyhlášky nebo podle výše skutečných nákladů. Kdo je považován za společně posuzovanou osobu, je stanoveno v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu.
29. Za společně posuzovanou osobu označily správní orgány manžela žalobkyně, který pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a to v souladu s § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí je zjevné, že správní orgány za společně posuzovanou osobu nepovažovaly dceru žalobkyně. Výslovně to žalovaná uvedla na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž to vyplývá i z výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 22. 9. 2015, konkrétně ze strany 2 této výzvy, kde správní orgán I. stupně uvedl, že dcera žalobkyně není společně posuzovanou osobou. Vzhledem k tomu, že je mezi účastníky nesporná skutečnost, že dcera žalobkyně má manžela a děti, s kterými na území České republiky pobývá, nemohla být společně posuzovanou osobou s žalobkyní – svojí matkou dle § 4 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o životním a existenčním minimu. S ohledem na uvedené tedy správní orgány postupovaly správně, jestliže za společně posuzovanou osobu dceru žalobkyně nepovažovaly, a tudíž ani nepřihlédly k potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti dcery žalobkyně ze dne 17. 3. 2015; příjmy dcery žalobkyně nemohly být považovány za příjmy žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob. Na druhou stranu žalobkyně mohla předložit správnímu orgánu doklad o příjmech manžela, jehož příjmy by správní orgány musely do celkové částky měsíčního úhrnného příjmu započítat, žalobkyně však jakékoli doklady týkající se příjmů jejího manžela v průběhu správního řízení nedoložila. Doklady, které žalobkyně v průběhu správního řízení předložila, tedy zejména potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 9. 2. 2015 vystavené společností LUKOS s.r.o., tak neprokazují, že by úhrnný měsíční příjem žalobkyně a společně posuzovaných osob (tj. 10.031,- Kč) byl vyšší než součet částky životního minima žalobkyně a společně posuzovaných osob a skutečných nákladů na bydlení (tj. celkem 11.231,- Kč).
30. Soud považuje za nezbytné uvést, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně opakovaně vyzývána (výzvou ze dne 21. 3. 2015, ze dne 20. 8. 2015 a ze dne 22. 9. 2015) k předložení dalších dokladů o úhrnném měsíčním příjmu a byla v nich vždy poučena, kdo může být považován za společně posuzovanou osobu, jaké příjmy jsou do úhrnného měsíčního příjmu započítávány, jakým způsobem je lze doložit a že žalobkyně ve správním řízení dosud předložené dokumenty nejsou dostačující. Žalovaná současně námitku žalobkyně, že potřebný úhrnný příjem předložila, vypořádala adekvátně. Konkrétně soud poukazuje na shrnutí skutkových okolností vyplývajících ze správního spisu v první části žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž na jeho str. 7 a 8, kde žalovaná uvádí, že dcera žalobkyně není společně posuzovanou osobou a její příjmy nemohly být akceptovány a dále že se zcela ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně předloženými doklady úhrnný příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprokázala. Rovněž soud za dostatečné považuje vypořádání námítky porušení § 3 správního řádu na str. 7 žalobou napadené rozhodnutí s ohledem na vysokou míru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obecnosti této námitky, když žalobkyně v podaném odvolání neuvedla, v čem konkrétně namítané porušení spatřuje.

31. Pokud žalobkyně svou námitkou mířila na nezapočtení příjmů z nájemní smlouvy uzavřené s její dcerou, pak soud odkazuje zejména na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se k jednotlivým žalobkyní doloženým nájemním smlouvám a plnění z nich plynoucí řádně vyjádřil na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí. Konkrétně k nájemní smlouvě ze dne 1. 9. 2015 se sjednanou částkou nájemného pro dceru ve výši 3.000,-Kč vysvětlil, že položka nájemného nemohla být započtena, jelikož žalobkyně neprokázala uhrazení daně za pronájem části bytové jednotky; k druhé doložené nájemní smlouvě ze dne 1. 10. 2015 poukázal na to, že dle jejích ustanovení se měla žalobkyně podílet částkou 3.000,-Kč toliko na úhradě služeb s nájmem spojených a nemělo se tak jednat o částku nájemného; tudíž se jednalo opět o nezapočitatelnou položku.
32. V souvislosti s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí lze konstatovat, že správní orgány mohou zamítnout žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze v případě, že důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, resp. pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení. Správní orgány tedy jsou v takových případech povinny posuzovat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 1 Azs 66/2017-29).
33. Soud k rozsahu, v jakém správní orgány přiměřenost zkoumají, odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č.j. 9 Azs 60/2017-37: *„[20] V návaznosti na to je potřeba posoudit námitku, že nebylo její povinností se vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. S tímto lze v zásadě souhlasit, není totiž nezbytné se vyjadřovat ke všem kritériím. To ostatně plyne i z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 As 109/2013, na který stěžovatelka odkázala. Nicméně za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má rodinu, bylo povinností správních orgánů tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně jej posoudit. S tímto závěrem nejsou v rozporu ani závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 8 As 109/2013. V dané věci totiž cizinec žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly. Byla pouze obecně namítána nesprávná interpretace § 174a zákona o pobytu cizinců a vylíčena představa o tom, jak by uvedené ustanovení mělo být aplikováno. V nyní souzené věci však byla existence skutečností významných podle § 174a zákona o pobytu cizinců patrná již ze správního spisu.*

[21] K námitce, že nebylo možné požadovat, aby správní orgány z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy svědčící o nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do rodinného a soukromého života je potřeba odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43 dovodil, že v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Při posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Z uvedeného tak plyne, že správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince. Přesvědčení stěžovatelky, že nebylo její povinností z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, je tak v tomto ohledu chybné. Situace by nepochybně byla odlišná, pokud by ze správního spisu nevyplývaly žádné relevantní skutečnosti svědčící o možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V nynější věci tomu tak však nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a bylo proto povinností stěžovatelky zkoumat a zjišťovat konkrétní rodinné a soukromé vazby žalobce.“

34. Správní orgány se tedy nemusí vyjadřovat ke všem kritériím, jež jsou obsažena v demonstrativním výčtu § 174a zákona o pobytu cizinců, musí však reflektovat relevantní okolnosti případu. Současně jsou povinny podrobně zkoumat rodinné a soukromé vazby cizince, jestliže z podkladů založených ve správním spise relevantní skutečnosti vyplývají.
35. V nyní projednávané věci správní orgány přistoupily k posouzení přiměřenosti rozhodnutí a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně neshledaly. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že manžel a dcera žalobkyně pobývají na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu; že žalobkyni byl udělen pobyt na území v roce 2007; a vzhledem k jejímu věku nežila tak dlouho, aby si vytvořila společensko-kulturní návyky bránící opětovnému zařazení do ruské společnosti. Připustil zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, nepovažoval jej však za nepřiměřený vzhledem k tomu, že v řízení vyplynulo, že žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků k pobytu na území, resp. k úhradě nákladů na životní potřeby. Žalovaná se zcela ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, tedy že rozhodnutí není nepřiměřené vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti, a nadto konstatovala, že nepřiměřený zásah může představovat až dlouhodobý zákaz pobytu.
36. Soud považuje provedené posouzení přiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně za nedostatečné. Předně je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je nezbytné důsledně rozlišovat. Rozhodnutí totiž může být nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Tomu ostatně odpovídá i zákonná konstrukce § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož k posouzení přiměřenosti rozhodnutí přistoupí správní orgán vždy, když podmínky splněny nejsou. Správní orgány však kromě zdůraznění smyslu předkládání úhrnného měsíčního příjmu neprovedly řádné posouzení pro rozhodnutí podstatných okolností, tj. posouzení konkrétních rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky, které vyplývají ze spisového materiálu. Je pravdou, že správní orgány v odůvodnění uvedly, že žalobkyně zde má manžela a dceru, ale nikterak již nehodnotily skutečnost, že manžel žalobkyně pobývá na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení; že dcera žalobkyně na území České republiky má manžela a děti, tedy vnučata žalobkyně; a že žalobkyně vlastní na území České republiky nemovitost. Správní orgány tak pro svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí využily pouze dílčí informace o rodinných vazbách žalobkyně na území; jejich existenci stroze konstatovaly a blíže se jimi nezabývaly a nehodnotily je. Tím správní orgány v dané věci nedostály své povinnosti řádně zkoumat a konkrétním způsobem posoudit rodinné a soukromé vazby žalobkyně na území České republiky. Soud uzavírá, že rozhodnutí v části obsahující posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně dle § 174a ve spojení s § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže s ohledem na uvedená pochybení obstát, a námitka žalobkyně je proto důvodná.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud tedy pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí žalované zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání dne 12. 10. 2018), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a DPH ve výši 2.142,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tak činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.